

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/545/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214200576
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7214200576.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu vo veci žalobcu G.. Q. U., A. Č.. XX, Košice, zast. advokátom JUDr. Jánom Spišákom, so sídlom Idanská 17, Košice, P.O.Box 67, proti žalovanej P. Š.O., W. XXB, O., o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č.k. 18C/12/2014-231 z 20.5.2015 ako aj uzneseniu 18C/12/2014-330 z 18.6.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
P o t v r d z u j e uznesenie z 18.6.2015

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) žaloba zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Tretím výrokom rozhodol, že o náhrade trov štátu bude rozhodnuté v samostatnom rozhodnutí v lehote do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd dokazovaním zistil, že z fotodokumentácie založenej do súdneho spisu žalobcom a vyhotovenej z priestorov, v ktorých sa má nachádzať aj tvrdená pivnica žalobcu, a kde sa nachádza pivnica užívaná žalovanou je zrejmé, že reálne existujú len štyri vstupy do pivníc, čomu zodpovedá aj počet vyhotovených dverí. Každý vstup sa vzťahuje k jednému priestoru užívanému ako pivnica. Vstupné dvere sú podľa vyjadrenie svedkov označené v poradí od deliacej priečky bytového domu číslami D1, D2, D3, D6-7. Pivničný box, v poradí tretí, do ktorého vstup umožňujú dvere označené ako D3 užíva žalovaná. Podľa obsahu zmluvy o prevode vlastníctva bytu žalobcu č. 25 vo vchode XX/B A. W. J., obec Košice - Západ katastrálne územie S., spoločnosť Jolaus s.r.o. v Košiciach previedla predmetný byt v podiele 1/1 k celku pozostávajúceho z jednej obytnej miestnosti a príslušenstva, ktorým bolo zádverie, kuchyňa, kúpeľňa s WC a pivnica č. D4 o ploche 1,04m², o podlahovej ploche bytu 38,39 m², na prvú kupujúcu ktorou bola H. T. T., H.. T.. Za kupujúceho bola zmluva podpísaná G. P. na základe splnomocnenia zo dňa 25. 3. 2008. Zmluva bola podpísaná 2. 10. 2009. Súčasťou zmluvy bol zákres bytu nachádzajúci sa na druhom nadzemnom podlaží. Z kúpnej zmluvy zo dňa 27. 2. 2013 uzavretej predávajúcou H. T. T. Y. O. S. O. vyplýva, že predmetom prevodu bol 1 -izbový byt č. 25 na 1. poschodí bytového domu na W. XX/B Q. O. spolu s príslušenstvom, kuchyňou, predsieňou, kúpeľňou s WC a pivnicou. Pivnica nie je v tejto zmluve už žiadnym spôsobom identifikovaná. Kúpnu zmluvou zo dňa 5. 3. 2013 bolo vlastníctvo k bytu č. 25 prevedené z predávajúceho S. O. na kupujúceho U. Q.. Predmetom prevodu bol byt pozostávajúci z 1 obytnej miestnosti a príslušenstva, ktorým bola kuchyňa, predsieň, kúpeľňa s WC a pivnica, ktorá opäť nie je žiadnym spôsobom identifikovaná.

Žalovaná je vlastníčkou bytu č. XX A. W. XX/B Q. O., zapísanom na LV č. XXXXX, O. Ú. S. obec Košice - Západ, ktorý nadobudla do svojho vlastníctva od zhotoviteľa stavby spoločnosti Jolaus s.r.o.

Košice, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30. 7. 2008. Podľa obsahu zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru predmetom prevodu bol byt č. 24 pozostávajúci z 2 obytných miestností a príslušenstva, ktorým je zádverie, kuchyňa, WC, kúpeľňa a pivnica č. D3 o ploche 1,04 m², podiel 1/1 k celku ako nebytový priestor garáž č. 42, o podlahovej ploche 14,24 m². Súčasťou kúpnej zmluvy bola tiež projektová dokumentácia o zákrese bytu, pivničného priestoru ako aj garážového státia. Zmluvou o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru zo dňa 4. 2. 2009 zhotoviteľ stavby Jolaus s.r.o. previedol vlastnícke právo k bytu č. XX A. G.. P. S. H.. F., predmetom prevodu bol podiel 1/1 k bytu č. XX A. W. XX/B Q. O. na prízemí bytového domu, pozostávajúci z 3 obytných miestností a príslušenstva, ktorým bolo zádverie, kuchyňa, WC, kúpeľňa, parkovacie státie č. D 10 o ploche 13,39 m² a pivnica č. D 1 o ploche 0,98 m². Predmetom prevodu bol tiež v podiele 9629/345540 nebytový priestor č. 1 ako iný nebytový priestor o podlahovej ploche 863,85 m² vo vchode W. XX/C, ako parkovacie miesto určené na hromadné parkovacie státie vozidiel do 3,5 t. Súčasťou zmluvy bol tiež zákres bytu, pivničných priestorov a garážového státia.

Súd citoval §§ 118 ods. 2, 121 ods. 2 OZ, § 5 ods. 1, 4 zák. č. 182/93 Z.z. a dôvodil, že žalobca tvrdil vlastnícke právo k pivnici - pivničnému boxu „D3“ užívaného žalovanou s odkazom na projektovú dokumentáciu priloženú k prvým zmluvám o prevode vlastníckeho práva k bytom, kde bolo zakreslených 6 pivničných boxov, poukazujúc pritom tiež na vlastné predstavy o tom, ako mali byť tieto priestory usporiadané a vlastníckmi užívané. Dokumentácia však predovšetkým zachytáva plochu, polohu jednotlivých bytov, nebytových priestorov, spoločných častí a zariadení domu, má slúžiť k identifikácii bytových a nebytových priestorov, ak sú tieto vybudované, avšak neosvedčuje existenciu týchto nehnuteľností a ich príslušenstva, pokiaľ je preukázaný v skutočnosti opak. V danom prípade je nepochybné, že boli vyhotovené len štyri pivničné boxy D1, D2, D3, D6-7, ktoré boli takto odovzdané vlastníkom. Žalovanej bol ako príslušenstvo bytu odovzdaný pivničný box „D3“, označený zhodne s tým, ako je uvedený aj v zmluve o prevode vlastníctva bytu č. XX A. W. Č.. XX/B Q. O., a aj v skutočnosti zodpovedá v poradí od deliacej priečky domu tretiemu murovanému stavebnému priestoru. Žalovanou užívaný pivničný priestor zodpovedá v poradí tretiemu pivničnému priestoru, tak ako je zakreslený v projektovej dokumentácii a pre byt žalobcu č. 25 pivničný box, ktorý mal mať v projektovej dokumentácii označenie „D4“, v skutočnosti takto nikdy vybudovaný nebol. Tento záver podporuje aj okolnosť, že správa katastra ako priloženú projektovú dokumentáciu k prvej zmluve o prevode k bytu č. 25 doručila len zákres bytu, a súčasne z ďalších zmlúv o prevode uzavretých medzi H. T. T. Y. A. S. O. je zrejmé, že takýto pivničný priestor nie je v zmluve už ani žiadnym spôsobom identifikovaný ako „D4“. Rovnako tak akákoľvek identifikácia chýba aj v zmluve uzavretej medzi S. O. ako prevodcom a U. Q. ako kupujúcim. V čase, keď U. Q. nadobudol vlastnícke právo k bytu č. XX A. W. XX/B Q. O. tj ku dňu vkladu 10. 4. 2013, nepochybne neexistovala žiadna pivnica „D4“ ako je zakreslená v projektovej dokumentácii, ktorá by predstavovala príslušenstvo bytu. Ako vyplynulo z výpovede svedka O., takýto priestor podľa projektovej dokumentácie k bytu č. 25 ani nebol zriadený pri výstavbe bytového domu. Tento právny stav, ktorý zodpovedá aj stavu faktického užívania, nemôže žalobca zmeniť len novými návrhmi na úpravu projektovej dokumentácie, alebo poukazom na projektovú dokumentáciu, u ktorej je nepochybne zistené, že sa líši od skutočného stavu, ako bola vec zhotovená, a teda právne existovala. V konaní nebolo spochybnené, ktorý pivničný box bol žalovanej odovzdaný ako priestor spojený s užívaním jej bytu č. XX. Táto pivnica aj podľa reálneho stavu zodpovedá v poradí tretiemu priestoru od deliacej priečky bytového domu a neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by vlastnícke právo žalovanej k tomuto príslušenstvu bytu spochybňovali. Nakoľko žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, že je vlastníkom pivnice užívannej žalovanou, jeho žaloba bola zamietnutá. Na uvedenom právnom posúdení veci by nič nezmenila ani výpoveď svedkov navrhovaných žalobcom, a to bývalých konateľov spoločnosti Jolaus. s.r.o. G.. H. Š. Y. G.. Ľ. Š., preto súd dôkaz ich výpoveďou nevykonal. Vec - bytový dom- je už zhotovená a žalovaná sa stala v súlade so zmluvou tiež vlastníčkou príslušenstva bytu č. 24 - pivnice „D3“. Tento priestor identifikovaný miestom jeho zriadenia i odovzdaním kľúčov práve a len od vstupných dverí do pivnice „D3“, jej bol ako príslušenstvo bytu odovzdaný osobami poverenými na tento úkon pôvodným vlastníkom-stavebníkom, Neexistujú tak žiadne skutočnosti, ktoré by vlastnícke právo žalovanej k ňou užívannej pivnici spochybňovali a súčasne svedčili o vlastníckom práve žalobcu. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého procesne úspešný účastník konania má právo na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý v konaní úspech nemal.

V podanom odvolaní žalobca žiadal zrušiť napadnutý rozsudok alebo alternatívne, po doplnenom dokazovaní zmeniť výrok rozsudku tak, že žalobe v celom rozsahu sa vyhovie a priznať žalobcovi

nárok na náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa a potom trov odvolacích podľa záverečného vyčíslenia.

O. i. v odvolaní namietal, že odvolanie je dôvodné podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), c) O.s.p., ale aj je daný dôvod, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Podľa odvolateľovho názoru 4. priestor, ktorý je v dokumentácii pripojený ku kúpnej zmluve právneho predchodcu žalobcu H.Y. T.Y. T. v zmysle čl. III bod č. 2 tejto kúpnej zmluve označenej ako pivnica D4 prináležiaca k č. 25 na 1. poschodí obytného domu č. súp. 2360 W. XX, XX/A, vo vchode č. 17/B na W. J.. Q. O. so spoluvlastníckym podielom zahŕňa aj murovanú pivnicu - pivničný box a príslušenstvom bytu č. 25 je aj táto pivnica o výmere 1,04 m² v prvom podzemnom podlaží sekcia D vo vchode č. 17/B v obytnom dome č. súp. 2360 v k. ú. Terasa na W. J. Q. O.. Naopak nevybudovaný a teda podľa dokumentácie priloženej ku kúpnej zmluve žalovanej neexistujúci je v poradí tretí priestor, nachádzajúci sa v prvom podzemnom podlaží v sekcii D smerom od bočnej steny domu smerom od sekcie C.

Žalovaná teda užíva (nie však vlastní) v poradí štvrtý pivničný priestor, pričom ku jej kúpnej zmluve je v katastri nehnuteľností priložená schéma pivničných priestorov, podľa ktorej má byť príslušenstvom bytu žalovanej v poradí tretí pivničný priestor označený aj v projektovej dokumentácii domu ako priestor D3, ktorý ako predaný žalovanej nebol však zhotovený. V tomto smere záver súdu prvého stupňa, že ..." vyhotovené boli len štyri pivničné boxy D1, D2, D3, D6- 7"... neobstojí, pretože nie je verifikovaný ani dokumentáciou priloženou zhotoviteľom obytného domu ku kúpnyim zmluvám účastníkov ani odborným posúdením, k čomu jednak nevypočul vtedajších konateľov a spolumajiteľov spoločnosti zhotoviteľa JOLAUS s.r.o. G. U. Š. Y. G.. L. Š., a to napriek návrhu žalobcu a ani nezadovážil odborné posúdenie, ktorý zo sporných pivničných priestorov nebol vyhotovený. Mylný je podľa názoru žalobcu záver súdu, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastníctvo k príslušenstvu veci, ktoré údajne neexistovalo, naopak žalobca tvrdí, že žalovaná nemohla nadobudnúť vlastníctvo k neexistujúcej pivnici D3.

Účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikli pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany účastníkov konania, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Rozhodovacia činnosť súdov predstavuje jeden zo spôsobov realizácie objektívneho práva za účelom nápravy jeho nesprávneho chápania zo strany fyzických a právnických osôb pri realizácii právnych vzťahov. Autoritatívna povaha rozhodovacej činnosti zakladá pre súdy zodpovednosť v zmysle požiadavky náležitého výkladu z hľadiska odbornosti, ktorá však nesmie ísť na úkor všeobecnej zrozumiteľnosti a jednoznačnosti vysloveného právneho názoru. Vyžaduje sa teda, aby súd nielen vyslovil svoj záver, ale aj vyložil úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a ktoré ho viedli k aplikácii práve zvolených predpisov. A v prípade, ak účastník konania vyžaduje, aby sa vec posudzovala podľa iných zákonných ustanovení, súd je povinný zaoberať sa nimi a vyložiť, prečo posúdenie veci v zmysle návrhov účastníka nie je po právnej stránke správne. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 7. 2010, sp. zn. 2 M Cdo 7/2009).

Mylný je teda záver súdu, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastníctvo k príslušenstvu veci, ktoré údajne neexistovalo. O. i. z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je zrejmé podľa akých predpisov procesného práva dospel súd prvého stupňa v rozsudku k uvedeným záverom, že neexistuje pivnica žalobcu a práve žalovaná má pivnicu.

Ďalej uznesením OS Košice II sp. zn. 18C/12/2014-240 zo dňa 18.6.2015, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 25.6.2015 súd rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť trovy konania štátu vo výške 31,74 € na účet OS Košice II do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia. Aj proti uvedenému uzneseniu súdu prvého stupňa žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote týmto podaním odvolanie, pretože ho žalobca považuje za vecne nesprávne a vydané v rozpore s právnym stavom veci a navrhol, aby toto uznesenie odvolací súd v plnom rozsahu zrušil.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, zrieka sa práva na náhradu trov odvolacieho konania.

Poukázala na to, že ona využíva nebytový priestor D3, ktorý je aj tretí v poradí a tak je aj zakreslené v kúpnej zmluve. To, že nebol jeden nebytový priestor vybudovaný a zjavne neexistujúci priestor prevzala, resp. neprevzala prvá majiteľka bytu p. Dahan nie je mojou vinou. Byt č. 25 pivnicu nikdy ani nemal. Všetci čo v minulosti kupovali byt č. 25 p. Q. a prišiel na to, že nemá pivnicu, ktorú si samozrejme ani on nikdy neprevzal tak sa začal boj o neexistujúcu pivnicu a za obeť si vybrali práve ju. Keď p. Q. pochopil, že ho asi niekto oklamal (ja som to ale nebola) tak sa rýchlo bytu zbavil a predal ho ďalšiemu záujemcovi.

Ďalej uviedla, že využíva pivnicu D3, ktorá je príslušenstvom k jej bytu č. 24. Pivnica D3 je zakreslená aj v jej kúpnej zmluve ako príslušenstvo k bytu č. 24. Pivnica D3 má v poradí tretie dvere od konca chodby, čo je aj zakreslené v jej dokumentácii. Žiadnu inú pivnicu nemá ani nepoužíva. Podľa výkresovej dokumentácie má mať žalobca pivnicu D4, teda v poradí štvrté dvere, čo jasne dokazuje aj výkresová dokumentácia. Ako vznikol problém s pivnicou D4 je dnes už jasné a to tak, že pivnica D4 nebola nikdy ani postavená. Ona s tým nemá nič spoločné a ona používa iba to, čo riadne vlastní a čo si riadne kúpila a prevzala od zhotoviteľa stavby v roku 2008.

Odvolačný súd postupom podľa § 214 ods.2 O.s.p., preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods.1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. a to i napriek skutočnostiam uvedeným v odvolaní, lebo súd vec správne právne posúdil, zákonne rozhodol a jeho dôvody sú presvedčivé.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie bez toho aby posudzoval opodstatnenosť ostatných (uplatnených) odvolacích dôvodov.

So zreteľom na skutočnosti uvedené v odvolaní musel byť urobený záver, že odôvodnenie rozsudku zodpovedá kritériám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto je rozsudok preskúmateľný.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.; ďalej len Listina) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Z ustanovenia § 153 ods.1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nesporovom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods.1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamena, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je naďalej súčasťou nášho civilného procesu a je vyjadrená v ust. § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí

súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

Nepochybne z obsahu spisu vyplýva, že odvolateľ neponúkol iný dôkaz, ktorým by potvrdil svoje tvrdenia a prednesy v tomto konaní. S poukazom na § 120 ods.1, 4 O.s.p. je treba uviesť podľa odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa nie je povinný po dôkazoch pátrať, ktoré by mal navrhnúť účastníka konania, lebo je vecou účastníka konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. Ak však dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo a súd má o ňom vedomosť, bez ohľadu, príp. na návrhy žalovaného, ktorý je v tomto konaní odvolateľom, bol povinný súd vykonať takýto dôkaz a aj odvolací súd v odvolacom konaní.

Nepochybne správne sú závery súdu prvého stupňa, že pre byt žalobcu č. 25 pivničný box, ktorý mal mať v projektovej dokumentácii označenie D4 v skutočnosti takto vybudovaný nebol a tento záver podporuje aj skutočnosť, že správa katastra ako priloženú projektovú dokumentáciu k prvej zmluve o prevode bytu č. 25 doručila len zákres bytu a súčasne ďalších zmlúv o prevode, uzavretých medzi H. T. T. Y. A. S. O. je zrejmé, že takýto pivničný priestor nie je v zmluve už ani žiadnym spôsobom identifikovaný ako D4. Žalovaná využíva iba pivnicu č. D3, ktorá je príslušenstvom k jej bytu č. 24 a preto s poukazom na § 5 ods. 1, 4 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, žalovaná využíva len svoj pivničný box a žaloba bola neopodstatnená, právne posúdenie súdu bolo teda správne a rozsudok je korektný a spravodlivý, reivindikačná žaloba nemohla mať úspech.

Odvolací súd potvrdil aj napadnuté uznesenie o povinnosti nahradiť trovy konania štátu vo výške 31,74 € na účet OS Košice II, lebo žalobca nie je oslobodený od súdnych poplatkov a v súlade s § 148 ods. 1 O.s.p. neboli splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov a preto zaťaží táto povinnosť platiť trovy štátu žalobcu, ktorý bol neúspešný v spore.

Odvolací súd potvrdil uznesenie z 18.6.2015 sp. zn. 18C/12/2014 ako zákonné a správne.

Odvolací súd rozhodol o trovách s poukazom na § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., lebo neúspešnému žalobcovi nepatri a úspešná žalovaná si ich neuplatnila v odvolacom konaní, preto rozsudok neobsahuje ani výrok o trovách odvolacieho konania (v znení odvolania žalobcu... ten si ich vyčíslil podľa záverečného vyčíslenia); nie je to uplatnenie trov odvolacích, keďže „iné trovy zo spisu žalobcovi nevyplývajú“.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.